

ΠΑΛΙΕ ΚΟΣΜΕ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΝΕΣΑΙ
ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ Η ΚΑΜΠΙΑ
ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ
ΕΙΣΑΙ ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΠΟΥ ΑΦΗΝΙΑΣΕ

Εκείνος άπλωσε το χέρι... Πίσω του υπήρχαν γιγαντοβόθρες που πρόβαλλαν σε μαγνητοσκοπημένη μετάδοση τα τροχαία του τελευταίου weekend, ενώ οι πελάτες του πολυκαταστήματος αναζητούσαν μάτια στα άδεια ράφια, τις τελευταίες συνθετικές σούπες φιλανθρωπίας σε οικγενειακή συσκευασία, μπας και κατάφεραν να συγκινηθούν με την τραγωδία στις ειδήσεις των 8: 30.

ich bin ein auslander

Στο βάθος του διαδρόμου στεκόταν ο καταδότης, απαραίτητο εξάρτημα κάθε πολυκαταστήματος, επαγγελματίας και αόρατος για τις ανάγκες της δουλειάς, δεν είχε ανάγκη την κουκούλα και φορούσε σήμερα ένα από τα κλιδιάδες προσωπεία της υποκρισίας και της ψευτιάς, που ήταν τόσο πολύ της μόδας, ώστε ακόμη κι αυτός που τόσα χρόνια στο επάγγελμα τον είχαν σπαδάρψει ανεξίτηλα, μπορούσε ακόμη να περνάει απαρατήρητος και να κυκλοφορεί ανάμεσα στους πελάτες σα να μην τρέχει τίποτα, ένας ανάμεσα στους τόσους έκανε κι αυτός τη δουλειά του, "υπάλληλος ιδιωτικού δικαίου με αυξημένα καθήκοντα και υψηλό αίσθημα ευθύνης". Εκείνος είχε έρθει από πολύ μακριά, δεκάξι χρόνων αποφάσεις να τραβήξει το μακρύ δρόμο για τη "γη της επαγγελίας", και να που περνώντας μέσα από χίλια κύματα τα είχε καταφέρει, πατούσε στην ονειρεμένη γη, και παρότι τα μόνο του υπάρχοντα ήταν τα ρούχα που φορούσε κι ένα κατοστάρικο στην κωλότσπη, αυτό λίγο τον ενδιέφερε. Είχε φτάσει αποφοτισμένος να επιβιώσει και θα τα κατάφερνε... Όπως τα κατάφερε όταν για κακή του τύχη έπεσε πάνω σε μια περίπολο, εκεί λίγο μετά τα σύνορα ήταν που τράκαρε απρόσμενα τους φρουρούς της δημοκρατίας. Όσα είχε ακούσει γι' αυτούς ήταν πράγματι αλήθεια, γνήσιοι απόγονοι του "Σένιου Δία", φύλακες όχι μόνο των συνόρων αλλά και της παράδοσης που εξυμνούσε την φιλοξενία, αρκούσε να τους αφήσεις να "παίξουν" λίγο μαζί σου και να τους πρόσφερες χωρίς δεύτερη κουβέντα όλα σου τα χρήματα, τότε μπορεί να σε άφηναν να συνεχίσεις το ταξίδι σου κι αν ήσουν τυχερός ίσως σου άφηναν και κάνα κατοστάρικο στην τσέπη. Στην

αντίθετη περίπτωση δεν είχες καμιά ελπίδα, όσοι προσπάθησαν να παραστήσουν τάχα τους αξιοπρείς κι έκαναν πως ατιστόκοντα στα "παιχνίδια" τους, πάθαιναν τα χειρότερα και τους γύριζαν αμέσως πίσω, λένε κιόλας πως κάποιος δε γύρισαν ποτέ απλά κάρθηκαν θυμάνα ανθρωποθυσιών σε κάποιο ξεκασμένο βωμό του "Σένιου Δία". Διάολε, τι στέκεται αυτός τόση ώρα με το χέρι απλωμένο και

κοιτάει το ταβάνι, σκέφτηκε ο καταδότης, μου φαίνεται πως με δουλεύει, τριγυρνάει εδώ και ένα τέταρτο χωρίς και το υποκρωτικό καλδίθι στο χέρι κι τώρα μου παριστάνει το άγαλμα, θα μπορούσα και μόνο γι' αυτό να τον συλλάβω για δυσφήμιση, κανείς δε στέκεται εδώ για παραπάνω από ένα λεπτό με άδεια χέρια, μάλλον ο νεαρός δε γνωρίζει τους νόμους της αγοράς, δε γνωρίζει ότι αυτή τη στιγμή διαπράττει ένα αδίκημα πιο σοβαρό κι απ' αυτό της "κλοπής" που σίγουρα θα διαπράξει... Πόση δύναμη του έδινε εκείνο το κατοστάρικ... Ένωθε πως μ' αυτό μπορούσε ν' αγοράσει όλο τον κόσμο, ήξερε όμως πως ακόμη κι αν δεν ήταν έτσι, αυτό του αρκούσε για να ξεγελάσει την πεύνα του για την επόμενη βδομάδα, ήταν το νόμιμο εισιτήριο του στο φούρνο που είχε δεί στην προηγούμενη γωνία. Για το πολυκατάστημα βέβαια δεν είχε εισιτήριο, αλλά υπήρχαν τα πάντα σε τέτοια ποσότητα στα ράφια ώστε αυτά τα λιγοστά τρόφιμα που βιαστικά έχωσε στο παντελόνι του να φαντάζονταν ένα τίποτα, μια ασήμαντη έλλειψη στο βασίλειο της αφθονίας που δε θα εννοχούσε κανέναν, σκέφτηκε βυθισμένος στις σκέψεις του ενώ ήδη βρισκόταν στην έξοδο του πολυκαταστήματος. Αυτός ή κοιμάται όρθιος ή είναι τόσο αφελής που νομίζει πως μπορεί να με ξεγελάσει. Φίλε δεν κατάλαβες που έχεες έρθει. Εκεί που θα σε στείλω όμως θα έχεις μπροστά σου όλο το χρόνο να το συνειδητοποιήσεις, σκέφτηκε

ο καταδότης και με μια κίνηση του χεριού του που είχε κάνει εκατομύρια φορές κατά τη διάρκεια της ολόαμρης καριέρας του, τον ακινητοποίησε. Ήταν κακόκεφος, είχε πολλή δουλειά σήμερα κι αυτά ήταν η τελευταία δίκη του, είχε εκείνον απέναντί του αλλά το μόνο που έβλεπε ήταν η ασπίδα SAAB του με την κατά πολύ νεώτερη του πανέμορφη Έλενα να τον περιμένει μέσα, δεν είχε δυσκολευτεί και πολύ να την πείσει για εκείνη τη συνάντηση, η "γενναιοδωρη" σθώωση για παράνομη είσοδο στη χώρα που της είχε προσφέρει, ήταν το πιο ισχυρό του επιχείρημα όταν εκείνη με διάφορες δικαιολογίες προσπάθησε να τον αποφύγει κι ενώ κατάφερε να την πείσει, τώρα ήταν αναγκασμένος να περιμένει λίγο ακόμη εξαιτίας ενός ασήμαντου περιστατικού μικροκλοπής, δεκαεξάχρονος αλβανός ο κατηγορούμενος, ανήλικος, μα με δουλεύουν, ποιός έχει χρόνο να ασχολείται με ανήλικους, σκέφτηκε ο εισαγγελέας... Κάτι παρόμοιο πρέπει να σκέφτηκε και ο πρόεδρος, όλοι τελικά κάπως έτσι πρέπει να το σκέφτηκαν, ολοφάντερα βαριαστημένοι και με κρύα καρδιά, δεν μπήκαν καν στον κόπο να δικάσουν και να αθώωσουν εκείνον για τα ευτελούς αξίας κλοπιμαία, δε θα χάσουμε το μεροκάματο και τη Έλενα για έναν ανήλικο αλβανό, ας κάνουν οι μπάτσοι που όλοι η κοινωνία τους βρίζει τη βρώμικη δουλειά, λίγες μέρες στο Μεταγωγών και μετά τον στέλνουμε πίσω, νέος είναι, έχει πολύ καιρό μπροστά του για να μπορέσει να ξαναέρθει σκέφτηκαν όλοι τους. Σωστά σκέφτηκαν. Ο Κ.Ε. του Ρ., δεκαεξάχρονος αλβανός λαθρομετανάστης, μάλλον θα ξαναεπιχειρήσει το ταξίδι για τη "γη της επαγγελίας". Μόνο που τώρα πια γνωρίζει πως όχι μόνο στα πολυκαταστήματα αλλά σε όποια γωνιά αυτού του μαγαριμένου τόπου κι αν βρεθεί, δε χρειάζεται να σκέφτεται. Το μίσος αρκεί για να πάρει ό,τι του ανήκει.

15/11, Κόρινθος: οι εγκληματίες είναι οι νοικοκυραίοι

Η πόρση έχει πνίξει αυτή τη κοινωνία, ή έστω ένα σοβαρό μέρος της. Σε ένταση και έκταση τέτοια που όχι μόνο δεν τη βρίσκεις πουθενά στην ευρώπη αλλά που - πρέπει να το πάρουμε απόφαση πια - έχει το μέγεθος πραγματικού "εμφυλίου" πολέμου. Ενός πολέμου που τον έχει κηρύξει και τον πραγματοποιεί η μία μόνο πλευρά. Σκορπιζοντας έναν εύκολο και γρήγορο θάνατο...

Από το 1991 και ύστερα, δηλαδή μέσα σε 7 χρόνια μόνο, πόσοι μετανάστες από την Αλβανία έχουν δολοφονηθεί εν φυχρώ, είτε από μπάτσους είτε από "περιπλόους τοσιλάδων", είτε από νοικοκυραίους; Τριάντα; Σαραντά; Πενήντα; Ξεκατό; Πόσοι;

Και πόσοι έχουν κακοποιηθεί, σακατευτεί, βασανιστεί, είτε σε αστυνομικά τμήματα, είτε σε στρατόπεδα, είτε σε βουνά, είτε οπουδήποτε; Ξεκατό; Χιλιάδες; Πόσες μετανάστριες αλβανίδες έχουν βιαστεί; Δεκάδες, εκατοντάδες;

Το ότι δεν έχει "τιμωρηθεί" ούτε ένας από τους δράστες όλων αυτών των (και "τυπικά") εγκλημάτων - όπως βλέπετε δεν πιάνουμε καν την οικονομική εκμετάλλευση - έτσι, για τα "μάτια του πολιτισμένου κόσμου", κάνει οριστικά και αμετάκλητα την βαρβαρότητα και θεσμική. Το ότι, επιπλέον, όπου υπάρχουν "τοπικές κοινωνίες" χειροκροτούν τους δολοφόνους αποκαλύπτει όλη την έκταση της φρίκης. Εδώ δεν είναι πιά το "κράτος - δολοφόνος". Αυτοί που βολεύονται με τις ιδεολογικές μαλακίες (κατα βάθος "αριστερής" προέλευσης, τί άλλο); πως οι "απο πάνω φταίνε" (όπως για τους χιλιάδες ρουφιάνους φταίει... η τηλεόραση) ας το καταλάβουν: Είναι μια κοινωνία σε πλειοψηφία (η υπόλοιπη το βουλώνει και νίβει τα χέρια της φροντίζοντας την "αριστοκρατία" των μεταναστών, τους κούρβους πρόσφυγες...) που κάνει διαγωνισμούς ανθρωποκτονηγού. Που οπλοφορεί και δολοφονεί αλα κου κουζ κλαν, για όποιο λόγο γουστάρει. Και βρίσκει κάθε καρδιά διανοούμενο, πολιτικό, δημοσιογράφο να την "δικαιολογήσει". Αλλά ο οφιάλτης δεν τελειώνει καν εδώ.

Η διαδήλωση στην Κόρινθο (η αιτία της γνωστή) προτάθηκε, σχεδόν, σαν την κίνηση του πνιγμένου που προσπαθεί να κρατήσει το κεφάλι του έξω από το νερό, για μια ακόμα, ίσως σωτήρια αλλά ίσως και τελευταία ανάσα. Σα πρόταση ήταν τόσο ξεκάθαρα το ελάχιστο ώστε να μη χρειάζεται να ειπωθεί κουβέντα για την υπεράσπισή της. (Και τί να πούμε; Οι δικές μας έγνοιες δεν έχουν βυθωθεί στην "επέτειο"). Κι όμως: υπήρξαν άνθρωποι που ενώ έμαθαν έγκαιρα για την πραγματοποίησή της αρνήθηκαν (στους επόμενους προς δολοφονία) ακόμα κι αυτό το ελάχιστο επειδή, λέει, "δεν ξέρουμε κόσμο στην Κόρινθο" - λες και "ξέρουμε κόσμο" στο κέντρο της πόλης, όταν κάνουμε πορείες ή οτιδήποτε άλλο.... Λες και "ξέραμε κόσμο" στην Κυψέλη, στις 14/4/95... (Βάζετε το χέρι στη καρδιά μάγκες, που ξεφουρνίζεται τέτοιες ή χειρότερες "διαφωνίες");) λοιπόν εκατό άτομα εκεί, ήταν το ελάχιστο του ελάχιστου - λαμβανομένων υπ' όψην και των προϋποθέσεων περιφρούρησης που ήταν αναγκαίες.... Και δεν θριαμβολογούμε....

Βίμασαν πράγματι θυμωμένοι στην Κόρινθο, καλά το κατάλαβαν οι ντόπιοι. Καλά έκαναν και ζύνησαν τις μούρες τους οι περισσότεροι. Και εξακολουθούμε να είμαστε θυμωμένοι γιατί αυξάνονται διαρκώς, μέρα την ημέρα οι λόγιοι. Το αν αυτός ο θυμός θα μας πνίξει ή όχι θα φανεί. Το σίγουρο είναι πως πρέπει να διαχωριστούμε απόλυτα από τη μαλακία που κυκλοφορεί στα μυαλά Για το ελάχιστο ή κάτι παραπάνω απ' αυτό, δε, τι μπορούμε, εντάξει. Αλλά σε κάθε περίπτωση, και πριν απ' όλα, με καθαρό μυαλό και καρδιά. Είναι πόλεμος. Είναι αίμα πολύ. Δεν είναι ούτε πάρτυ, ούτε "πατσιμάν" σύντροφοι...

αυτό κράτος θα το πάρει; πολός διόλος

Οι μικρές αλλαγές περνάνε απαρατήρητες. Επειδή είναι μικρές. Εκτός κι αν τις φωτίσει ο φακός του επίμονου εξερευνητή των λεπτομερειών.

Οι μεγάλες αλλαγές περνάνε απαρατήρητες. Επειδή εξελίσσονται ταυτόχρονα απ' όλες τις μεριές, ξεσηκώνοντας τον ορίζοντα. Ακόμα κι αν ζει κανείς την νευρικότητα, την αισιοδοξία ή την κατάθλιψη του "μεγάλου κύματος" είναι συνηθισμένο να κάνει τα σημεία αναφοράς, τις θέσεις απ' όπου μετριοούνται, λογαριάζονται τέτοιες αλλαγές. Εκτός αν η κριτική αναλάβει να σκίσει τον ίδιο τον ορίζοντα.

Η μορφή κράτος είναι επίσης ένα από τα αντικείμενα που επιπλέουν στο ανακατεμένο ποτάμι της ιστορίας. Λάσπη, ένα ακόμα σκουπίδι; Ό,τι και να πούμε, το δύσκολο είναι να ταϊράξει με την (περιορισμένη) εμπειρία η αλήθεια πως η μορφή κράτος είναι μια ιστορικά προσδιορισμένη σχέση ρυθμίσεων και ελέγχων, και όχι το τέλει απολιθωμένο δάσος του εξουσιασίν. Δύσκολο επίσης να αντιληφθεί ο νους που ταπεινώθηκε στην υποτέλειά του πως το κράτος πάντα "άλλαζε", σε θεσμίσεις, τα τελευταία 200 χρόνια - αυτούς τους δύο αιώνες που είναι σημαντικοί πίσω μας, αλλά ασήμαντοι, σα διάρκεια, στη συλλογική διαδρομή του είδους μας. Αλλά γι' αυτές τις δυσκολίες φταίει ο εμπειρισμός μας. Τίποτ' άλλο. Γιατί η μορφή καπιταλιστικό κράτος είναι μια υπερκωδικοποίηση άλλων διατάξεων εξουσίας, που υπάρχουν έξω, πριν, μετά απ' αυτήν: μια υπερκατασκευή στηριγμένη σε σχέσεις (και θεσμίσεις) συγγένειας (οικογένεια...) φόβων (θρησκεία...) εκμετάλλευσης της δημιουργίας (δουλία, μεθωτική εργασία, τέχνη...) ανταλλαγών (εμπόριο...) φύλων (έρωτας, σεξουαλικότητες...) ηλικιών, κλπ, κλπ. Αν όλα αυτά ξαναγίνονται κρατομηχανές, πώς θα μείνει η μορφή κράτος αγέρωχα εκτός;

Οι (παγκόσμιες) αλλαγές στην οργάνωση της εργασίας και της κατανάλωσης, της διπλής δηλαδή εκμετάλλευσης που συγκροτεί τον καπιταλιστικό κόσμο, είναι ακόμα στο πρώτο τους ημίχρονο. Η προσθήκη των "άυλων" εμπορευμάτων στις εισροές και τις εκροές του κοινωνικού εργοτάξιου, η αναδιοργάνωση του ελέγχου του, η προσαρμογή των σχέσεων και των φανταστικών στις νέες (ηλεκτρονικές) μηχανές, η απόλυτη συνάρθρωση του "επιστημονικού" με τον "τεχνολογικό" βραχίονα, όλα αυτά και ό,τι συνεπάγονται εξελίσσονται ήδη - πάνω στις γεωπολιτικές προσησιακές δονήσεις της μοιρασιάς που θα χαράξει (καράζει ήδη με αίμα) την επιφάνεια του πλανήτη. Αλλαγές, και αλλαγές πάνω σε αλλαγές... Από την πιο μικρή κλίμακα, αυτήν του πεπτικού συστήματος του καθενός μας, μέχρι την μεγάλη, εκείνη της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Επιπλέον μιλάμε για μια (από τις πολλές) μορφή κυριαρχίας που είναι επίσημα προσδιορισμένη (και αυτό σε αντίθεση με άλλες που κρατάνε για τον εαυτό τους διαφορετικά παράσημα) σαν πολιτικά: το κράτος είναι το κόμμα των αφεντικών. Είτε σαν ο μεγάλος συλλογικός εγγυητής της "κοινωνικής ομοιογένειας" στην εκμετάλλευση μέσα στην εθνική του επικράτεια, είτε σαν ο μεγάλος συλλογικός διαπραγματευτής και συμβιβαστής, είτε σαν ο μεγάλος συλλογικός στρατηγός απέναντι στον εχθρό που αναδύεται από τα υπόγεια της ιεραρχημένης "εσωτερικής ειρήνης", το κράτος δεν ανήκει στον εαυτό του, στην γραφειοκρατία του. Δεν είναι μια παραλλαγή του παλιού αυτοκράτορα. Το κεφάλι εκείνης της ηγεμονικής φιγούρας έπεσε σε κάποια ικριώματα - το καπιταλιστικό κράτος μέσα από τα πρόσωπα των υπαλλήλων του και των υπηκόων του είναι απρόσωπο. Είναι σχέσι. Και γι αυτό έχει έναν επιπλέον λόγο να πάσχει. Όχι μόνο εξαιτίας του ταξικού ανταγωνισμού. Ούτε εξαιτίας των συγκυριών της ριζικής αναδιάρθρωσης που απαιτεί καινούργιες μεθόδους, επιπλέον (ή διαφορετικούς) σκοπούς. Αλλά και: εξαιτίας των αλλαγών στα στενότερα συμφέροντα, στους προανατολισμούς, στις συμμαχίες των ιδίων του των ιδιοκτητών: οι κάτοικοι του καπιταλιστικού κόσμου δε διαθέτουν κοινή συνείδηση τάξης, παρά μόνο όταν κινδυνεύουν από τον καταρρέον κοινό τους εχθρό: τους προλεταρίους. Αν η φράση "η συνείδηση έρχεται απ' έξω" έχει μιαν αλήθεια, αυτή αφορά στους άρχοντες.

Μαζί μ' αυτήν την πανοπτική εισαγωγή, έχοντας μπροστά μας το ελληνικό κράτος πρέπει να κάνουμε μια όχι ασήμαντη προσθήκη.

Ηλικίας κάτι λιγότερο από 180 χρόνων, κατ' εσχάτην δημιουργία μας (και τότε...) παγκόσμιας αναδιάρθρωσης (και όχι μιας επανάστασης, που κατ' αρχήν δεν ήταν και τόσο "εθνική", επιπλέον, δε, πητιθήκε) το ελληνικό κράτος έχει μια ιστορία, ένα "εγώ", συστραμμένο γύρω από βαλκανικές "ιδιοτροπίες". Καλομεταχειρισμένο από τους κάθε φορά μεγάλους νικητές των ενδοκαπιταλιστικών αντιθέσεων του 20ου αιώνα είχε την "τύχη" να επεκτείνει την εδαφική του και όχι μόνο επικράτεια με ένα ρυθμό που λίγα ακόμα κατάφεραν ολόκληρο τον πλανήτη. Είχε όμως και την "ατυχία" να σαρκώνει τον σκελετό μιας ακόρτατης και πάντα ελλείπουσας "εθνικής ολοκλήρωσης". Ο ελληνικός εθνικός μύθος (απαραίτητο συστατικό κάθε κράτους που σέβεται τον εαυτό του) ήταν δοτός, όπως τα σύνορά του. Οι ιδεολόγοι και οι οργανικοί του διανοούμενοι έβγαζαν πάντα το μισό τους υφαινότατος τον άλλο με την μεγάλη αφήγηση της κοιτίδας του πολιτισμού και του διαφωτισμού, που προέκυψε τις αστικές τάξεις σε όλον τον κόσμο, άλλο με τη δακρύβρεκτη ανάμνηση της αγίας βυζαντινής αυτοκρατορίας, και της κόκκινης μιλιάς. Τη μέρα ύφαιναν οι μεν - τη νύχτα ξήλωναν οι δε: πίσω από τον ιστορικό διχασμό αυτών των δύο παραμυθιών το πραγματικό και υλικότατο ψυχοδράμα του ελληνικού κράτους (και του ελληνικού έθνους) γύρω από το σε ποιούς αντίκει και ακόμα περισσότερο γύρω από το τί του ανήκει, έχει βάσιμες και κρίσιμες αιτίες.

Έτσι το κράτος γκρις, ή κελλάς, ή γκρικελαντι, ή γιουνασιάν, θα έπρεπε να έχει κοιτάξει νοτιοανατολικά στη Μεσόγειο για να βρει ένα σίγουρο υπόδειγμα του πραγματικού του εαυτού. Της αναγκαίας και ικανής δομής του, της αναγκαίας και ικανής λειτουργικότητας του, της αναγκαίας και ικανής αισθητικής του.

Όμως προς τα εκεί σπώνεται η τρίχα κάθε είδους απολογητή του ντόπου κρατισμού. Διάβολο, πρόκειται για ανταγωνιστές: είναι το κράτος που έφτιαξε μια άλλη μεγάλη ιδέα για τον εαυτό της, η σιωνική: το κράτος του Ισραήλ...

Το κράτος τοποτηρητής, μόνο με περιστροφή, χωρίς περιστροφές... (Κρίμα. Αυτή η ιδέα άργησε κοντά ενάμιση αιώνα απ' τη δημιουργία του ελληνικού κράτους. Υστερνή μου γνώση να σε είχα πρώτα.)

αυτό το κράτος θα το πάρει; ποιός διόλο;

Γιατί μιλάμε (και υφιστάμεθα) ένα κράτος που δεν φτιάχτηκε από την εντόπια συμμαχία ανάμεσα σε αστούς και εργάτες ενάντια σε φεουδάρχες και βασιλιάδες - συμμαχία που η ιστορία υποδεικνύει με ασφάλεια πως (πέρα από τις ιδεολογικές ηγεμονίες) αποτελεί την απαραίτητη γενέθλια υλική στιγμή των αστικών κρατών.

Ένα κράτος που δεν είχε (για πολλές, πάρα πολλές και κρίσιμες δεκαετίες) μια εδαφοποιημένη μέσα στα σύνορά του υπολογίσιμη εθνική αστική τάξη. Μιας και οι "εθνικοί" του μέτοχοι του καπιταλιστικού κόσμου ήταν αφεντικά της κυκλοφορίας (των εμπορευμάτων, του χρήματος) και όχι της παραγωγής, διασκορπισμένοι άρα παντού πάνω στο έδαφος της οικονομίας του κεφάλαιου, από τη μια άκρη της γηραιάς ηπείρου μέχρι την άλλη, κι ακόμα μακρύτερα. Εφοπλιστές, χρηματιστές, τραπεζίτες, αξιολάτρες παντού και μεγάλοι ευεργέτες - αλλά εκτός "εθνικής" έδρας. Είχε βέβαια εντός τους κοιτασμάσπιδες, τους γαιοκτήμονες, τους φοροεισπράκτορες των παλιών αυτοκρατοριών, τους παπάδες - όλους αυτούς εναντίον των οποίων έγιναν επίσης αλλοι οι επαναστάσεις... Αλλά αυτοί δεν είναι αστική τάξη...

Ποιός λοιπόν θα παρέσερνε το προλεταριάτο, και κυρίως ποιός θα παρήγαγε τον ένα και μοναδικό "εθνικό" μύθο του ελληνικού κράτους; Μια "εθνική αστική εξωτερική", αντιπροσωπευόμενη εντός του κράτους από μερικούς διανοούμενους, ή ένας "εθνικός μικροαστισμός εσωτερικός" νοσταλγός της ασφάλειας και του μεγαλείου μιας (οποιασδήποτε, ας είναι και η αμερικάνικη που λέει ο λόγος...) αυτοκρατορίας; Οι πολιτικοί και οι στρατηγοί άπλωναν πάντως τα χέρια, πότε προς βορρά, πότε προς ανατολή - και πάντα προς τα μέσα. Σα να έψαχνε το ελληνικό κράτος να φτάσει επιτέλους ως τη βεβαιωμένα αστική γη - τη γη της επαγγελίας του. Κάποτε έχανε - και τότε οι κρατικοί υπάλληλοι του κατέληγαν αξιοθρήνητοι "προδότες" - πέθαιναν στη ψάθα, ή στο απόσπασμα, υπεύθυνοι για την "καταστροφή" της ήττας...

Λογικά λοιπόν, για να καλύπτεται το κενό της ανύπαρκτης "εσωτερικής (γενέθλιας) συμμαχίας", η μυθολογία και η οργάνωση του ελληνικού κράτους συστράφηκε και συστρέφεται γύρω από πολλές άτιμες (για τα αστικά δεδομένα...) πραγματικότητες, και κάποια Μεγάλη Ιδέα.

Όλα τα κράτη έχουν μια μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους. Αλλά η ελληνική περίπτωση διαφέρει. Είναι αυτή η οποιοδήποτε "κάποια μεγάλη ιδέα" που έχει (ή θέλει) ένα κράτος για τον εαυτό της.

Η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται παρά σα φάρσα είπε κάποτε ο Κάρολος. Είχε δίκιο. Αλλά η ιστορία δεν παραγράφεται επίσης. Την κουβαλάει ο κόσμος όπως ο καμπούρης την κυρτωμένη του ράχη: είναι πίσω του και δεν τη βλέπει, είναι όμως πάνω του.

Έτσι ώστε: αν κάποια νεότευκτη "εθνική αστική τάξη" (τα "νέα τζάκια" που έλεγε κι ο μακαρίτης) αποφάσισε πριν μια δεκάδα χρόνια να κάνει την καθυστερημένη επανάστασή της (βελούδινη βέβαια, είναι 21ος αιώνας πα) και να "εκουγχρονίσει" το κράτος που της έλαχε στρέφοντάς το οριστικά στον έναν από τους δύο (ιστορικούς) πολικούς του αστέρες, αυτόν της ευρώπης, μπορεί - λέμε: μπορεί - να ανακαλύψει με τρόπο πως δεν υπάρχει διαθέσιμος ντόπος προλεταριακός συνεταίρος για να μοιραστεί μαζί του τους ασπασμούς στην αναλογούσα ιδεολογία, τον θρίαμβο της εξόδου από την ανατολίτικη μίζερια, κόντρα στους παλιούς και νέους κοιτασμάσπιδες. Οι προλετάριοι εδώ περιλαμβάνουν πάνω από 800.000 μετανάστες, κι όσοι από τους άλλους δεν είναι μικροαστικά πανουκλασμένοι νοιώθουν ήδη μετανάστες στην καρδιά: αλλού και άλλα αγαπάνε, κι αλλού βρίσκονται κρατούμενοι. Η ανουούμενοι...

Α ρε καμπούρα 2000 τζι αρ.

800.000 μετανάστες στον πάτο... Και πάνω απ' τη μέση της πυραμίδας, με το βλέμμα στραμμένο στην κορυφή, 800.000 "επενδυτές", παίκτες του χρηματιστηρίου...

Τόσους τους λογαριάζουν τα επιτελεία, κι αυτοί είναι λέει η ραχοκοκκαλιά του "νέου ελληνικού κράτους". Αυτού της μιας (από τις δύο) μεγάλης ιδέας, της ευρωπαϊκής. Τόσο μεγάλης που - παρεπιπτόντως - μπορεί να "νομιμοποιεί" μερικούς από τους εμγκρέδες που λαδώνουν το μεγαλείο της: 30 και βάλε δις από τα έσοδα των 40 "νόμων" μεροκάματων που βάζει ο καθένας, δεν είναι και αστειό ποσό για τον κρατικό προϋπολογισμό, δεν συμφωνείτε; Στο κάτω κάτω ο ανθρωπισμός μιας μεγάλης ιδέας ποτέ δεν είναι τσάμπα.

Η ένταση που διατρέχει τη σύνθεση της "εθνικής αστικής τάξης" όλη αυτή τη δεκαετία όχι μόνο δεν έχει λήξει, αλλά μπορεί να παροξυνθεί τώρα που η παγκόσμια "ύφεση" βάζει τα πράγματα σε στενότερα πλαίσια.

Εκεί που "οικονομικά" η ελληνική κοινωνία εμφανίζεται να συγκλίνει με την πολιτική οικονομία των Βρυξελλών, εκεί ταυτόχρονα ιδεολογικά αποκλίνει, κι αυτό δεν είναι τυχαίο. Ακόμα και η "οικονομική σύγκλιση" είναι κάτι πολύ διαφορετικό από την "δημοκρατική λογιστική" όλων των κεντροευρωπαϊκών διαχειριστών.

Γιατί απλούστατα ο εκσυγχρονισμένος εθνικός κορμός των 800.000 πακτών του χρηματιστηρίου είναι μια βελιωμένη παραλλαγή του παλιού, καλού, και γνήσια ανορθολογικού παρασιτισμού... Γιατί στη θέση της "λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης" που τόσο μισούσαν τόσο οι "παράνομοι" όσο και οι "νόμμοι" ερασιτέρες της αυτοδύναμης εθνικής ανάπτυξης έχει έρθει μια "λούμπεν μικροεσομεγαλο αστική τάξη" χωρίς κανένα ενιαίο σχέδιο... Και κυρίως γιατί η πραγματική εθνική ανάπτυξη είναι μόνο καρπός της πό βάρβαρης εκμετάλλευσης του άφθονου και φτηνού βαλκανικού προλεταριάτου, εντός και εκτός ελληνικών συνόρων. Με άλλα λόγια, πριν ακόμα αξιοποιήσει το "εθνικό έδαφος" της και πριν αποκτήσει μια αντίστοιχη συνοχή (που κάποια της γρανάζια δεν την χρειάζονται) η νέα ελληνική ανάπτυξη αποδεικνύεται αυτό που ήταν πάντα σαν το πάνω χέρι του καπιταλιστικού κόσμου: διεθνική, ιμπεριαλιστική, πειρατική.

Ναι - αλλά είναι τόσο απλά τα πράγματα; Το ελληνικό κράτος πέτυχε να "ξεκαθαρίσει" μέσα σε 5 χρόνια αυτό που δεν κατάφερε τα προηγούμενα 175;

Για να το πούμε αλλιώς: επιτεύχθηκε ο τοκετός μιας εδαφοποιημένης εδώ αστικής τάξης που θα κρατάει γερά το τιμόνι του κόμματός της - το είπαμε κιόλας, όλη η υπόθεση είναι πολιτική, είναι υπόθεση κοινού ταξικού συμφέροντος των αφεντικών - τόσο γερά όσο γερό είναι το κύμα που πατάει εδώ, στην άκρη της βαλκανικής, για τον 21ο αιώνα; Η μίπως ζούμε έναν ακόμα κρίκο στα αλληλοδιαδεχόμενα μικρά (και μεγάλα) πραξικοπήματα μεταξύ φίλων, ένα ακόμα επεισόδιο όχι του ταξικού ανταγωνισμού, αλλά του ειδικού τρόπου που αυτός αντανακλάται και "εσωτερικεύεται" σαν εμφύλιος (για την κυριαρχία) μέσα στους ίδιους τους υπηλπού επιπέδου μετόχους του ελληνικού κράτους;

Η διαδρομή του των τελευταίων 10 μόλις χρόνων έχει αποδειχθεί περιστροφή γύρω από τον ελλειπή άξονα αυτής της "κοινής συνείδησης συμφερόντων" για τα αφεντικά - και σαν τέτοια δεν ταιριάζει παρά μόνο με το άγχος της ONE - όχι σαν "οικονομικού κόλπου" αλλά σαν εκβίασμο. Απέναντι βέβαια στους υποτελείς (εμείς πάντα "χρωστάμε" στις κρατομηχανές των μεγάλων ιδεών) αλλά επίσης απέναντι σε μερικούς άρχοντες από τη μεριά άλλων.

Εκείνο το περιβόητο "89", το "σκάνδαλο Κοσκωτά" και η "κάθαρη" του (που ακόμα παράγουν "πολιτικά γεγονότα" και υποδεικνύουν ένα ορισμένο "χάος") δεν ήταν άλλο από το φρενάρισμα μιας φιλόδοξης προσπάθειας να ξαναδημιουργήσει (τότε) το ελληνικό κράτος την εθνική (και εδαφοποιημένη) αστική του τάξη! Ο άδικα τιμωρημένος κοντρός τραπεζίτης δεν έκανε τότε τίποτα διαφορετικό από ό,τι κάνουν σήμερα όλοι οι τραπεζίτες, σε όλον τον αναπτυσσόμενο καπιταλιστικό κόσμο. Εκτός από το ότι άγγιξε άγαρμπα μια περιοχή συμφερόντων που ανήκε σε "άλλους": τον κύκλο των πετρελαίων, μέσα από εκείνη την εταιρεία που κανείς δεν θυμάται πιά, αλλά στάθηκε η σταγόνα που "ξεκίνησε το ποτήρι" (τότε) του ενδοαστικού εμφύλιου, την "εταιρεία ανάπτυξης Αιγαίου".

Πέρα απ' αυτό ήταν η αιχμή των "νέων τζακίων" που είχε - όπως έλεγαν οι σοσιαλιστές - ανάγκη ο τόπος για να προκόψει. Από τότε κύλησε αρκετός καπνός στις καμινάδες αυτές της προκοπής, και τα παλιά με τα καινούργια τζάκια ένωσαν εδώ κι εκεί τις φωτιές τους. Αλλά οι διαφορετικές στρατηγικές, οι δύο σαφώς διαφορετικές μεγάλες ιδέες, δεν έπαψαν να κρατάνε τις αποστάσεις τους. Κάνοντας την οικονομία - ιδεολογία οι μεν; Κάνοντας την ιδεολογία - οικονομία οι δε: ας θυμηθούμε εκείνα τα εθνικά υπερήφανα εμπόργκο στα ολλανδικά τυριά...

Όταν λοιπόν το (επίσημο τουλάχιστον) ελληνικό κράτος πριν καν βάλει τους εφοριακούς του σε σειρά κάνει στον κουρνιαχτό της ανάπτυξης ακόμα και τους μπάτσους του, τότε ο εκσυγχρονισμένος εθνικός κορμός αποδεικνύεται πως έχει μια τεράστια κουφάλα, από τη ρίζα μέχρι τη κορυφή.

Σαν καπλιάμας των δυναμικών αφεντικών ο "εκσυγχρονισμός" ταιριάζει μια καρά με το δάσος των ευκαιριών που υπόσχεται ο μεταδιπολικός κόσμος και η παλιά "νέα τάξη" του. Όμως όταν ο "ζωτικός χώρος" του ελλαδιστάν είναι όχι η αγορά του Βελγίου ή της Σουηδίας, αλλά το πλάτισκο των Βαλκανίων και της πρώην σοβιετικής αυτοκρατορίας, κι όταν άρα αποκτάει την δική της ιδιαίτερη γεωπολιτική επικαιρότητα η παλιά καλή συνταγή της συσσώρευσης, η αρπαχτή, τί μένει στην εκσυγχρονιστική φιλόδοξη φλούδα; Οργανικοί διανοούμενοι "εισαγωγής" και η υπηλή αν και δόλια προστασία ορισμένων μνητοκρατόρων. Ένα φύλλωμα δηλαδή αραίο, και πάντως ιδιαίτερα ευαίσθητο στα φθινόπωρα - όπως υποδεικνύει η ίδια η ιστορία του ελληνικού κράτους.

θα το πάρει;

διόλογος

ΘΑ ΤΟ ΠΑΡΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΑΥΤΟ

Δε χρειάζεται ιδιαίτερη "συνοχή", ούτε καν σοβαρό μέγεθος, για ένα κράτος off shore μέσα στον παγκόσμιο καταμερισμό! Εκτός αν είναι ταυτόχρονα και στρατόπεδο!

Αυτή η "αντίφαση" έρχεται στρεβλά στην επιφάνεια, ακόμα και σε φαινομενικά αθώες αγωνίες. Όπως εκείνη που εκφράζει για παράδειγμα ο καθόλου ασήμαντος πρώην κεντρικός τραπεζικός διοικητής Αδ. Πεπελάσης όταν λέει το κοινότοπο: *η είσοδος στην ΟΝΕ είναι ο μείζον οικονομικός και εθνικός στόχος... οτιδήποτε άλλο είναι απατηλό και απελπιστικό για το μέλλον*. Ποιό είναι αυτό το "άλλο" εναντίον του οποίου σκαμακιά ένας γέρος "σοφός"; Γιατί το "ένα" είναι να κλειδώσει ένα μέρος των ελληνών κυρίων την ηγεμονία του θέσει στον κόσμο σα βαλκανικό μπαλκόνι του ευρωγεωγραφικού ημπίριου, μεταβιβάζοντας βεβαία τον μεγαλύτερο όγκο των "κρατικών αποφάσεων" τους στα ανάλογα διεθνή όργανα και στους συσχετισμούς εκεί. Και το "άλλο" τότε τί είναι; Θα μπορούσαμε να υποθέσουμε αξιόπιστα αυτό που δε λέγεται δημόσια. Από τους στενούς συμμάχους του άλλου ημπίριου, του αμερικάνικου (έμποροι όπλων, πετρελαίου, ναρκωτικών, είναι ασήμαντοι άραγε αυτοί οι καπιταλιστικοί κύκλοι μέσα στο λευκό ή μαύρο εθνικό ΑΕΠ); μέχρι τους ιδεολόγους του "πατριωτισμού", όλοι αυτοί θα μπορούσαν να συναντηθούν σε μια "άλλη" στρατηγική: αυτή των *ala carte* συμμαχιών πότε με τη γιούρλα και πότε με τη γιούζαλα, με εκείνους που κάθε φορά "δεινών τα περισσότερα" - για να το πούμε απλά. Δεν σας φαίνεται πολύ "ελληνικό" και πολύ "εθνικό" αυτό; Αν όχι, κοιτάξτε προσεκτικότερα γύρω σας.

Φαύλος κύκλος; Το ελληνικό όνειρο θέλει έναν "εκουγχρονισμό" για να απλωθεί στο μαξιλάρι της ανατολικής μεσογείου - και θέλει έναν "πατριωτισμό" για να συσκευάσει τα δάκρυα και το αίμα του ξυπνήματος. Το πέρασμα από την μιά μεγάλη ιδέα στην άλλη φτιάχνει την ιστορική διαλεκτική του ελληνικού κράτους - με - τον εαυτό - του. Γίνεται πάντα απροειδοποίητα, πραξικοπηματικά με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, εμφανίζεται σαν "λύτρωση" και νομιμοποιείται εύκολα ή δύσκολα στη "συνείδηση" των υποτελών του. Μπορεί αυτό να υποδεικνύει και την ως τώρα τελικά ανικανότητα των δαϊμόνων του ντόπιου προλεταριάτου. Εκατόν ογδόντα χρόνια κρέμονται οι υποτελείς απ' τ' αρχιδια του κράτους (και των θεσμίσεων που το συνιστούν). Δεξιά κι αριστερά. Εκουγχρονιστικά και πατριωτικά. Τα αρχιδια, ως γνωστόν, έχουν στενή σχέση το ένα με το άλλο - όμως όταν το αφεντικό τρέχει χτυπούνται μεταξύ τους...

Η αλήθεια είναι πως δεν επιτρέπεται μικρόκολα να μηδενίζει ένας κριτικός παρατηρητής τα στοιχεία της αναδιάρθρωσης του ελληνικού κράτους που έχουν όντως επιτευχθεί - ούτε όμως αυτές οι επιτυχίες μπορούν να θεωρηθούν απόλυτες.

Το υπουργείο Οικονομικών για παράδειγμα έχει γίνει πράγματι το κέντρο των αποφάσεων και των χειρισμών, κερδίζοντας την λειτουργική θέση του πάλαι ποτέ υπουργείου Βιομηχανίας. Αυτό συμβαίνει παντού όπου οι (εθνικοί) κρατικοί μηχανισμοί αναλαμβάνουν το καθήκον να εγκαθιδρύσουν στην επικράτεια τους τους νομισματικούς κανόνες που είναι σύμφωνοι με τη διεθνοποίηση του κεφαλαίου: δηλαδή με τη "διεθνή αξία" του κεφαλαίου που στην αφετηρία του αυτοχαρακτηρίζεται "εθνικό: ελληνικό, γαλλικό ή γερμανικό. Καμμία από τις δύο μεγάλες ιδέες δε μπορεί να διαφωνήσει σ' αυτό το καίριο σημείο, γιατί καμμία δεν εννοεί να εξαφανιστεί την κερδοφορία των αφεντικών μέσα στις αμπάρες μιας ανάδελα φτωχομπενδικής αγοράς.

Όμως από την άλλη κανένα "αντιπθέμενο" συμφέρον δεν εννοεί να παραιτηθεί από τις αναγκαίες για τη νομική κρατικής εξουσίας διαπλοκές. Ο λόγος είναι απλός: η διεθνοποίηση (δηλαδή η επέκταση) των ντόπιων αφεντικών, ή του μεγαλύτερου μέρους τους, δεν γίνεται κυρίως μέσω της ασφάλτου της διεθνούς "ελεύθερης αγοράς" (γιατί αυτή είναι ουσιαστικά μια φενάκι) αλλά μέσα από τους κωμωδοδρόμους των διακρατικών σχέσεων. Το είπαμε ήδη: στα Βαλκάνια, στη μέση Ανατολή, στα ερείπια της σοβιετικής αυτοκρατορίας. Με άλλα λόγια είναι η ίδια η πραγματικότητα του "ζωτικού χώρου" της από - την - Ελλάδα - επέκτασης που επιβάλλει στο ελληνικό κράτος να είναι όχι τόσο ένα έδαφος "εσωτερικής εθνικής αστικής συνοχής", όσο ένα κράτος - σημαία ευκαιρίας. Ορμητήριο, πέρασμα, τοπικό καταφύγιο - πλυντήριο.

Είναι ένα τέτοιο "άλλο" σ' αλήθεια απατηλό και απελπιστικό για το μέλλον του οποίου "εκουγχρονιστή";

Είναι, γιατί η ελληνική "εθνική κρατική αυτοδυναμία" που υπονοείται στη δεύτερη μεγάλη ιδέα δεν είναι απλά μια φόλα πεταμένη στην ανατολική μεσόγειο: προϋποθέτει να έχει το ελλαδιόταν όχι μόνο οικονομικές αλλά και χωροφυλακτικές διεθνικές αρμοδιότητες. Τύπου: κράτος του Ισραήλ. Αλλά σε μια τέτοια περίπτωση η τοπική αναμέτρηση με ένα άλλο (γειτονικό) κράτος που διεκδικεί, σαν βάση της συνοχής του, ακριβώς αυτό το ρόλο δεν είναι απλά πιθανή. Είναι απαραίτητη!

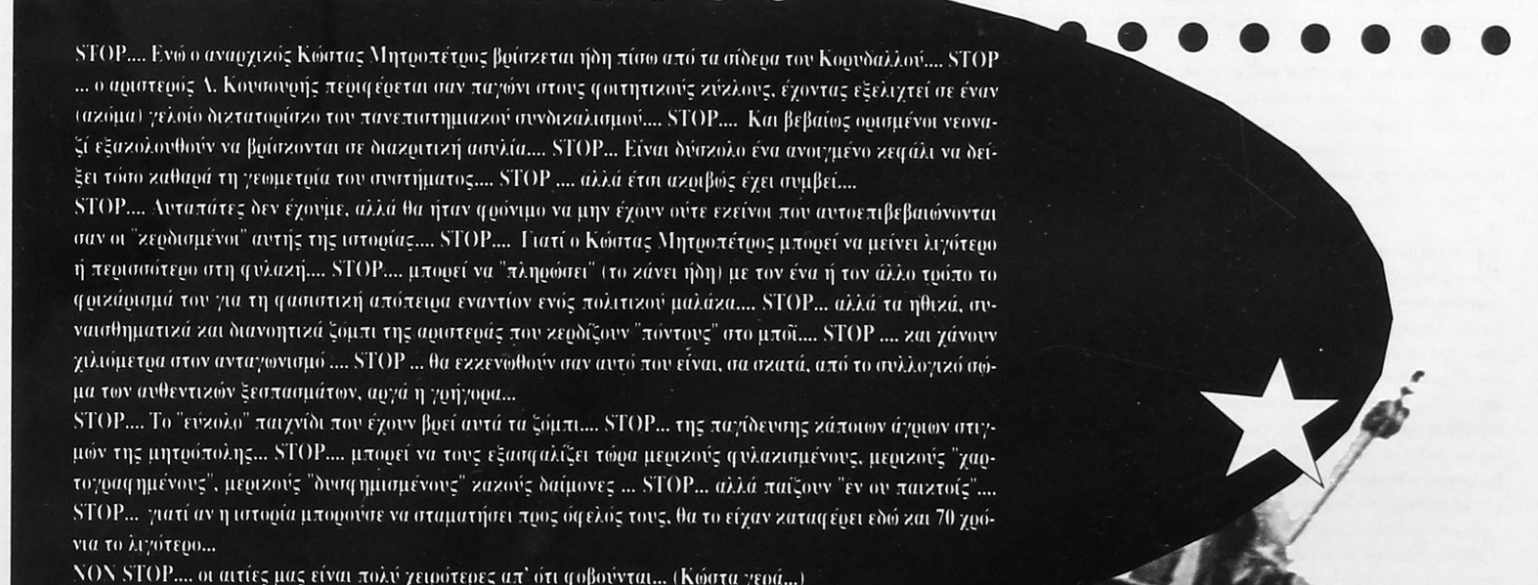
Δεν είναι έτσι καθόλου παράξενο (είναι αντίθετα απολαυστικά γραφικό) που στη ρητορεία των ημερών επανέρχονται φαντάσματα του είδους Βενιζέλος που έχασε τις εκλογές του 1920 παρότι είχε δημιουργήσει τη Μεγάλη Ελλάδα των δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών - και (προσέξτε το!) μάλιστα στον ύπνο των ιδεολόγων του "εκουγχρονισμού" του ελληνικού κράτους!! Τι ογκώδης και απαρράμιλα ελληνική καμπούρα: ο πατερούλης αυτός του "εθνικού αστισμού" δεν έχασε απλά τις εκλογές του 1920, αλλά τελικά θρίνησε και τις δύο ηπείρους με τις πέντε θαλάσσοις που προσπαθούσε να δημιουργήσει προς ανατολές. Το ναυάγιο της μεγάλης αρπαχτής της Μικράς Ασίας κληροδότησε όμως την ντόπια μπκανία με εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες - πρόσφυγες. Για των οποίων τον αποτελεσματικό έλεγχο το πατρικό κράτος έπρεπε να εγκαταλείψει και το ίδιο με τη σειρά του τις αστικές δημοκρατικές εκλεπτύσεις και να γίνει για τέσσερεις - πέντε δεκαετίες ένας πατριωτικότητας βουρδουλας...

ΑΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΤΩΝ ΟΙΟΛΟΓΩΝ

Πηγαίνω την Ε. στο σχολείο. Και καπάκι φεύγω για τη δουλειά. Ένα ακόμα "συντηγμένο" και μονιό πρωινό. Πάνω στο σχεδόν διπλάσιο ηλικίας από την Ε. μοτέρ της Χλ. μου σκέφτομαι: τον πρωινό και μεσημεριανό στρατό όχι μόνο των μικρών μαθητών αλλά και των συνοδών τους. Παπούδες γιαγιάδες στη πλειοψηφία τους, λίγες μαμάδες, δύο μπαμπάδες και κανα δυό κοπελλές - ολοφάνερα υπηρέτριες. Ζω μόνη μου με την Ε. Θα μπορούσε αυτό να είναι ένα καλό πρόσχημα για να καταφύγω στην βοήθεια των γέροντων μου, αλλά το σκαίνομαι. Για πολλούς λόγους. Πρώτα γιατί το να ζούμε και να μεγαλώνουμε οι δυο μας μαζί είναι επιλογή μου - όχι των γέροντων μου, ή οποιουδήποτε άλλου. Και τα ζόρια των επιλογών μου, μαζί με τα ωραία, είναι δικός μου λογαριασμός. Δεν τον πληρώνει άλλος. Ύστερα είναι θέμα οικειοδούς αξιορρέπειας. Έφυγα πιτσιρικά, στα 18, από το σπίτι μου, κτυπώντας με δύναμη την πόρτα. Περιπλανήθηκα φιλοξενούμενη σε σπίτια φίλων (και εκθρόνισ!) με τη καρδιά μου να ρουφάει σα σφουγγάρι την αντιφωκική περπέτεια του ξεκαβατζώματος. Δεν σκοπεύω να γυρίσω, έστω έμμεσα, στην οικογενειακή "ζεσπασιά", παρά μ' ένα παιδί. Ούτε θα άφηνα τον εαυτό μου να πεισθεί πως κάτι τέτοιο είναι "αναγκαστικό". Δεν υπήρχε "αναγκαστικό" όταν κοιμόμουν μόνη σε σπίτια αγνώστων - όχι τώρα που έχω συντροφιά την Ε. Σκέφτομαι αυτούς τους παπούδες κι αυτές τις γιαγιάδες που αναλαμβάνουν δεύτερο γύρο "ανατροφών". Υπάρχουν οι περιπτώσεις μεταναστών - ακούω γλώσσες διαφορετικές - και εκεί φαντάζομαι διάρια πολυκατοικιών με στοιβαγμένες τρεις γενιές ταλαιπωρημένων σωμάτων. Να ξυπνάνε το πρωί σε δόσεις. Δύσκολο να υποθέσεις πώς θα ζούσαν, και τί επιλογές θα είχαν, κάτω από μο ανθρώπινες συνθήκες. Εύκολο να σκεφτείς πως αυτή η συγκέντρωση των ηλικιών, και ο καταμερισμός καθηκόντων στη καθημερινή ζωή τους είναι μια μορφή άμυνας. Απέναντι στη μοναξιά, και απέναντι στη φτώχεια. Είναι διαφορετικό με τους ντόπιους. Εδώ πέρα η επιστροφή του παιπού ή της γιαγιάς στις "αγγαρίες" (το πρωινό ξύπνημα, ή το να προσαρμόσεις τη δουλειά σου στις ανάγκες ενός παιδιού και όχι το ανάποδο είναι ανάμεσα σ' αυτά που θεωρούνται έτσι) πάει αλλού. Οπωσδήποτε η ζωή στις μητροπόλεις έχει λιχίξει με το "μοντέλο"

της οικογένειας. Και η θέση των γέροντων είναι στα καπν. Οπότε το να αναλαμβάνουν ξανά "παγωγική θέση" σε σχέση με τα εγγόνια τους είναι ένα ακροδεξιό σάλτο στις κοινωνικές σκέψεις: γιατί αυτή η παρακώρηση αναπαριστά τις "υποκρέωσεις" (και την φυσικότητα!!!) του αγροτικού νοικοκυριού και της πολυπρόσωπης οικογένειας τύπου "το μικρό σπίτι στο λιβάδι", σε μεταμοντέρνες συνθήκες! Το ρεπουσάρισμα ενός τέτοιου αρχαιού, που είναι "κοινωνικά χρήσιμος", δηλαδή η πλάγια αξιοποίηση "δεσμών αίματος και συγγένειας" στο κέντρο εμπορικών διαπραγματεύσεων της καθημερινής ζωής, ε! τί άλλο θα ήταν ο ορισμός της κοινωνικής ακροδεξιάς; Υπάρχει ύστερα και η πιο "δοκιμασμένη" συντηρητική θέση: η γυναίκα στο σπίτι, και τα λοιπά. Τι μάγκες δόθηκαν εδώ, και τί κερδήθηκε; Δε φαντάζομαι σπουδαία πράγματα: το αντάλλαγμα του να μη πεθαίνεις από την κούραση και την πλήξη των "οικιακών" είναι να αρρωσταίνεις από την κλεισούρα και την πίεση του "γραιοφίλου"; Η μίμηση του να τα κουβαλάς και τα δύο στη πλάτη, μαζί μέναν μανιράκαλο που είναι περισσότερο "αποσολημένος" από ποτέ - τώρα, εκτός από την ομάδα, και με την τύχη του κρηματιστηρίου; Η νέα δεξιά μου φαίνεται πως απλά κάνει τα στραβά μάτια απέναντι στις "συζυγικές απορίες" - σε σχέση με την παλιά. Αλλά οι ρόλοι μένουν παραδοσιακοί. Και υπάρχει και η "προοδευτική" λύση της διαχείρισης των παιδιών: η υπηρέτρια, η καθαρίστρια, και κάθε είδους "παροικια υπηρέτων" (αγγλικά, γαλλικά, πάνο και κορός) για το παρκάρισμά τους. Αληθινός "εκουγχρονισμός" άμα σκεφτείς το πόσο γλυκά και φυσολογικά οι οικογενειακές σχέσεις γίνονται μισθωτές όλο το εικοσιτετράωρο. Αν και αναρωτιέμαι κατά πόσον ο πεφωτισμένος μεσοαστικός έχει σκεφτεί κάτι καινούριο από την εποχή των νταντάδων. Το πολύ πολύ να χώρισαν τα καθήκοντα της γκουβερνάντας από εκείνα της μετρέσσας. Φρενάρω πριν φάω τα μούτρα μου στο καπό του λάντα μπροστά μου. Όλες αυτές οι "λύσεις" δε μου φαίνονται να ανταγωνίζονται πραγματικά η μία την άλλη. Μάλλον κλείνουν πονηρά το μάτι μεταξύ τους, ίδια με την επίσημη πολιτική, που δίκως άλλο πατρνάρε τις αισθητικές του νοικοκυρέματος - του κράτους, της οικονομίας, δε ξέρω τίνας. Η καθαρίστρια, η υπηρέτρια, δεν είναι η "μισθωτή νοικοκυρά"; Και η άμμοση (σε σχέση με τα οικιακά της καθήκοντα) μητέρα - σύζυγος δεν είναι μια από συνισθηματικά, διανοητικά αλλά και σωματικά άσημη πρόωρα γερασμένη γυναίκα, μια μαρογιαγιά; Το life style θα απαντούσε απαιρέφραστα "να" - αν και όχι (σίγά!) για να κρπικάρει τους καταναγκασμούς. Τα beauty shop τί θα πουλάγαν αν όχι μια φλούδα δροσιάς πάνω σε ανθρώπινους πόρους; Τελικά ο οικογενειο-αρχία μπορεί να συνεννοηθεί, σε όλες τις παραλλαγές της. Και τα καταφέρνει μια καρά. Γιαυτό με κοπάνε "στραβά" εκεί στην ουρά, έξω από το σχολικό εργοτάξιο. Σίγουρα θα έχει κλοφορήσει πως δεν "παίζει" μπαμπάς... Αλλά πού να τους εξηγήσεις τώρα ότι ακόμα και με ένα παιδί (ακόμα; μάλλον όχι: παντού και πάντα...) μπορεί να "παίζουν" σχέσεις; Περιπέτεια - δηλαδή. Μ.

ΕΧΟΥΜΕ και Λέμε

STOP.... Ενώ ο αναρχικός Κώστας Μητροπέτρος βριάζεται ήδη πίσω από τα σίδερα του Κορυδαλλού.... STOP ... ο αριστερός Α. Κουσουρής περιφρονεί σαν παρώνι στους κοιμητηριακούς γύλους, έχοντας εξελιχτεί σε έναν (αζόμα) γελίοι διαταραχιστή του πανεπιστημιακού αναδιαιτισμού.... STOP.... Και βεβαίως ορισμένοι νεοναζι εξακολούθησαν να βριάζονται σε διακριτική ασυλία.... STOP... Είναι δύσκολο ένα ανοιχτό ζεγάρι να δείξει τόσο καθαρά τη γεωμετρία του ανατιμήματος.... STOP αλλά έτσι αζωβός έχει συμβεί... STOP.... Αυταπάτες δεν έχουμε, αλλά θα ήταν φρόνιμο να μην έχουν ούτε εξείνους που αυτοεπιβεβαιώνονται σαν οι "ζεωδισμένοι" αυτής της ιστορίας.... STOP.... Γιατί ο Κώστας Μητροπέτρος μπορεί να μείνει λιγότερο ή περισσότερο στη φυλακή.... STOP.... μπορεί να "πληρώσει" (το ζάνει ήδη) με τον ένα ή τον άλλο τρόπο το φρεζάριμά του για τη φασαριστική απόπειρα εναντίον ενός πολιτικού μαλάκα.... STOP... αλλά τα ηθικά, αναισθηματικά και διανοητικά ζομπι της αριστεράς που ζεωδίζουν "πόντους" στο μπτό.... STOP και χάνουν χιλιόμετρα στον ανταγωνισμό STOP ... θα εξζενωθούν σαν αυτό που είναι, σα ζατιά, από το ανόλογο σώμα των αφεντικών ξεπασματών, αργά η γρήγορα... STOP.... Το "εύκολο" παιχνίδι που έχουν βρει αυτά τα ζομπι.... STOP... της παλινδυσίας γάτοιων άγχιων στις γμών της μητροπόλεως... STOP.... μπορεί να τους ξεσφαλίζει τώρα μερικτούς φλαζισμένους, μερικτούς "χαυτογχαρημένους", μερικτούς "δυσχημισμένους" ζαζούζ δαίμονες ... STOP... αλλά παίζουν "εν ον παιζιούς" ... STOP... γιατί αν η ιστορία μπορούσε να σταματήσει προς όφελός τους, θα το είχαν ζαταφέρει εδώ και 70 χρόνια το λιγότερο... NON STOP.... οι αιτίες μας είναι πολύ χειρότερες απ' ότι φοβούνται... (Κώστα γερά...)

... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν "ψαχτούν" ο δρόμος, θα μείνει ανοιχτός στην "αριστερά" του καθεστώτος. Το χειρότερο είναι να νομίζει κανείς πως πρόκειται για βεντέτα ανάμεσα στην κνε και τους αναρχικούς. Όλη η ιστορία είναι πως το κκε κάνει "εξαγωγή" της "κρίσης", σε συνδυασμό με "επαναστατική γυμναστική", όπi έκανε δηλαδή πάντα: μόνο που τώρα έχει ελάχιστα "κρατήματα". Έτσι ο υπερβάλλων ζήλος μερικών κνιστοσολιάδων τους ξεμπροσπάει περισσότερο από όσο θα ήθελαν. Εδώ και δύο ή τρία χρόνια, στην τελευταία συνδιάσκεψη της κνε, υπήρξε ανοιχτή και επίσημη παραδοχή από στελέχη της πως "μερικές ανεξουσιαστικές απόψεις έχουν επηρεήσει στα μέλη μας" (έγραψαν σχετικά τότε οι εφημερίδες). Αυτή η επίσημη οφείλεται - το ξέρουμε... - λιγότερο στη συστηματική δράση των διάφορων "τάσεων" της ανεξουσιαστικής, και περισσότερο στο ότι όταν είναι κάποιος 18 ή 20 χρονών σήμερα νοιώθει μάλλον άβολα με τα χροεπτικά νού-... του κομμουνιστικού κόμματος που υποστηρίζεται από τη σοσιαλιστική "εθνική μέτωπο" (ΕΕΜ) που προέβλεπε τον επαναστασιακό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά αν δεν

Η πιο κοινότητα παραδοχή του τελευταίου (σε εξέλιξη...) οικονομικού κραθ είναι πως **κάνονται** τεράστια ποσό χρήματα. Η το ίδιο κοινότητα απορία είναι τί πάει να πει πως "κάνονται λεφτά". Η αθώα κακωνομία των καθημερινών εμπειριών με το χρήμα υποδεικνύει πως αν "κάνεται" ένα χιλιάριο εδώ, "κερδίζεται" αλλού. Είναι δύσκολο να γίνει αντιληπτό πως το χρήμα δεν υπάρχει πραγματικά με την έννοια του απόλυτου υλικού πράγματος, μιας και είναι σύμβαση, "ισοδυνάμια", χωρίς αυτοτελή υλικότητα, και πως άρα μπορεί να "κάνεται" οριστικά, χωρίς να "κερδίζεται" κάπου αλλού.

Αυτή η παράξενη κατάσταση είναι η αδιαφανής πραγματικότητα του καπιταλιστικού κόσμου. Προσπαθώντας να την εξηγήσουμε, μιας και έχει πολύ καθημερινές συνέπειες, να ένα κοινικό παράδειγμα: τί είναι ο πληθωρισμός;

Υποθέστε πως υπάρχουν 6 (αριθμός τυχαίος) πρόσωπα, σε κυκλική διάταξη (εικόνα δίπλα). Το Α έχει μια σοκολάτα (το πού την θρῖκε είναι άσχετο με το θέμα μας) που την πουλάει στο Β για 100 δρχ. Το Β πρόσωπο πουλάει την ίδια σοκολάτα στο Γ, αλλά με κάποιο ("λογικό") κέρδος. Ένστυι 110 δρχ. Το Γ, έχοντας δώσει 110 δρχ πουλάει τη σοκολάτα στο Δ, με το ίδιο "λογικό" κέρδος, για 121 δρχ. Ύστερα το Δ απλώνει τη σοκολάτα στο Ε, που πληρώνει 133 δρχ. Ακολουθεί η πώληση της σοκολάτας από το Ε στο Ζ πρόσωπο, για 146 δρχ.

Αν συνεχιστεί αυτή η διαδρομή του εμπορεύματος και των χρημάτων για την αγορά του, το πρόσωπο Ζ πρέπει να πουλήσει τη σοκολάτα στο πρόσωπο Α για 160 δρχ. Το Α έχει 100 δρχ από την πώληση στην αρχή του κύκλου, και τώρα, στο τέλος του, για να αγοράσει την ίδια ακριβώς σοκολάτα πρέπει να δώσει 160! Έγινε κάποιο θαύμα;

Η πρώτη εντύπωση (αυτή που "σέκει εμπειρικά") είναι πως αγιά αγιά ακριβώς η σοκολάτα. "Ακριβώς" όμως σε σχέση με τί; Είναι σωστότερα να πει κανείς πως η σοκολάτα κράτησε την αξία της (σε γιλικές μοναδίες), ενώ το χρήμα "έκασε την αξία του". Αυτή η απώλεια της "αξίας" του χρήματος (το ότι στην αρχή του κύκλου οι 100 δρχ "άζισαν" μια ολόκληρη σοκολάτα και στο τέλος του κάτι παραπάνω από μισή) λέγεται πληθωρισμός. Και οτιδήποτε τον αφορά στο παράδειγμα δεν είναι "μαγικό": έχει σχέση με την **συνβατικότητα** του χρήματος, και ορισμένες πράξεις που την επηρεάζουν.

Διό είναι τα βασικά γεγονότα που διαδραματίζονται "εν αγνοία" των προσώπων του παραδείγματος. Πρώτα: η τελική διαφορά "αξίας" του χρήματος έχει να κάνει με τον αριθμό των προσώπων που αγόρασαν και πουλήσαν το εμπόρευμα σοκολάτα. Αν το Γ πουλούσε κατευθείαν στο Α, για 121 δρχ, η "απόλλεια" αξίας θα ήταν μόνο 21 δρχ. Το ανάποδο θα συνέβαινε αν τα πρόσωπα ήταν περισσότερα. Η επίδραση του αριθμού των ανταλλαγών στο "ρυθμό" του πληθωρισμού είναι το ένα δεδομένο.

Ύστερα η κρίση "παρέμβαση" στον κύκλο της σοκολάτας και τον αντίθετο του χρήματος ήταν το "λογικό κέρδος" κάθε πωλητή - ένα 10% για όλους. Αν αυτό δεν υπήρχε, τότε οσοδήποτε αγοραπωλησίες κι αν γίνονταν, στο τέλος του κύκλου η σοκολάτα θα άξιζε 100 δρχ, και οι 100 δρχ θα άξιζαν μια σοκολάτα. Μόνο που αν δεν υπήρχε αυτό το "λογικό κέρδος" δεν θα υπήρχε και λόγος για να παραβήναι: ο πρώτος που θα θρῖσκόταν με τη σοκολάτα στο χέρι θα την έτρωγε! Το κέρδος είναι λοιπόν η δεύτερη απία της απώλειας "αξίας" του χρήματος - δηλαδή της απώλειας χρήματος τελικά.

Μπορεί να αναρωτηθεί κανείς: ποιά είναι τελικά το "κακό" με τον πληθωρισμό; Το παράδειγμα που αναφέραμε είναι, σε σχέση με μια τέτοια απορία, υπαινικτικό. Αν φανταστούμε την καπιταλιστική οικονομία στο σύνολό της τότε αυτή η "απόλλεια αξίας" του χρήματος είναι απόλυτα εκθρῖκη, αφού είναι το ίδιο απόλυτα κεντρική η μετατροπή κάθε αξίας σε χρήμα. Αν αυτό δεν μπορεί να είναι ένα σταθερό μέτρο των αξιών, τότε δεν είναι μέτρο ούτε των κερδών ούτε του πλούτου (και της φτώχειας). Και πό εμπειρικά επίσης, μπορεί να καταλάβει κάποιος το εξής. Αν ο εργάτης παίρνει έναν μισθό Χ δρχ που αντιστοιχεί σε Ψ εμπορεύματα (βασικά για τη συντήρησή του) και την άλλη μέρα αυτές οι Χ δρχ αντιστοιχούν σε λιγότερα εμπορεύματα, τότε θα ζητήσει επιστακτικά το λιγότερο την αναλογη αύξηση των Χ δρχ του μισθού του. Αυτή η απαίτηση ή θα μειώσει (από "μέσα") τα κέρδη του αφεντικού, ή θα μεταφερθεί γρήγορα στην τιμή των εμπορευμάτων, υποτιμώντας πάλι το χρήμα. Φαύδος κύκλος, εκεί που τα αφεντικά θα ήθελαν μια ενάρετη γραμμή.

Αν έγινε κατοιντό το πως "κάνονται χρήματα" χωρίς να "κερδίζονται" κάπου αλλού, να πούμε δύο κουθένητες παραπάνω ειδικά για τον πληθωρισμό: είναι ένα από τα "νούμερα" που υποτίθεται πως θα γράφει επάνω το "εθνικό διαβητήριο για τον παραδείσιο της ΟΝΕ".

Ακριβώς επειδή ο πληθωρισμός προιόνει τον καπιταλισμό θανάσιμα, τα αφεντικά θέλουν να "τον ελέγξουν". Πρακτικά αυτό σημαίνει πως δεν τους είναι αρκετό το κέρδος κάθε στιγμή, αλλά και ο συνολικός συσχετισμός των αξιών (μεταξύ τους και ως προς το χρήμα), ανάμεσα στις οποίες η βασική "αξία" (αλλά και το βασικό εμπόρευμα) είναι οι προλητήριοι.

Το πως συμβαίνει αυτό φαίνεται επίσης από το παράδειγμα. Θεωρητικά με δύο τρόπους θα μπορούσε να ελεγχθεί ο ρυθμός "απόλλειας χρήματος": είτε περιορίζοντας το "λογικό κέρδος", είτε περιορίζοντας τον αριθμό των αγοραπωλησιών. Το ενδιαφέρον των αφεντικών (των κρατών τους...) εστιάζει στο δεύτερο, στον περιορισμό της κυκλοφορίας του χρήματος, όχι τόσο επειδή προσφέρει την "λύση στο πρόβλημα" (τέτοια δεν υπάρχει!!!) αλλά επειδή δίνει τη δυνατότητα της υποτίμησης ενός τουλάχιστον "εμπορεύματος": των προλητηρίων.

Πράγματι ο περιορισμός των αγοραπωλησιών, δηλαδή της κυκλοφορίας χρήματος, περνάει μέσα από την "συμπύκνωση" των μισθών. Πληρώνεται λιγότερο, άρα έκεις λιγότερο για να χαλάς, άρα το χρήμα "δεν κυκλοφορεί", τουλάχιστον από εκείνες τις κατηγορίες μισθωτών που θρῖσκονται στη βάση της κοινωνικής ιεραρχίας. Αλλά από το κόλπο δουλεύει μόνο για λίγο: σύστημα εμφανίζεται "υποκατανάλωση" των εμπορευμάτων, και άρα "κρίση"...

Όσο μένει κάτι "θετικό": ότι οι εργάτες έχουν υποτιμηθεί για να κρατηθεί (σχετικά) σταθερή η "αξία" του χρήματος! Και μ' αυτή την έννοια αποδεικνύεται ότι τόσο ο "πληθωρισμός" όσο και η "αξία" του χρήματος είναι έννοιες πολιτικές, έννοιες δηλαδή που αφορούν σχέσεις και όχι πράγματα. Σχέσεις κυριαρχίας.

Το να κρυφτεί αυτή η αλήθεια είναι βασική έννοια των ιδεολογημάτων μηχανών του συστήματος. Αρκει να θυμηθεί κανείς το πόσο "λογικό" φαίνεται που κάθε χρόνο η "αύξηση" των μισθών γίνεται θέμα "διαπραγματεύσεων" σε σχέση με τον πληθωρισμό. Άσχετα με το τί αποφάσεις παίρνονται τελικά (ένα δεκαδικό πάνω ή ένα κάτω) το ουσιώτικο είναι ότι οι "εκπρόσωποι" της γαε διαπραγματεύονται την "αξία" του προλητηρισμού συνολικά, μέσω του βασικού μισθού, σε σχέση με τις ανάγκες της εκμετάλλευσής τους! Αυτό εμπειρικά το καταλαβαίνει ο καθένας μας, όμως εκείνο που μας διαφεύγει είναι πως: για να μη "κάνεται η αξία του χρήματος" κάνεται η αξία (ακόμα και η φυσική υπόσταση) των προλητηρίων....

Τί γίνεται με τα παλιά σώματα; Γιατί - αν δεν το έχετε προσέξει - τα ανθρώπινα κορμιά (ξανα) χωρίζονται σε παλιά και καινούργια.

Τέτοια πράγματα δε γίνονται μονομιάς, δεν αναγγέλλονται στα δελτία των 8.30. Διαρκούν, ακόμα κι όταν είναι βίαια. Διαρκούν, ακόμα κι όταν είναι οδυνηρά. Και - τουλάχιστον ως προς τη "θεωρητική συλλήνη" του, γιατί υπάρχει και τέτοια - το νέο σώμα δεν είναι και πολύ καινούργιο. Χρωστάνει την καταγωγή του στον Helmholtz, κάπου εκεί στα μέσα του 19ου αιώνα, που σύγκρινε τα ανθρώπινα νεύρα με τα καλώδια του τηλεγράφου. Για να υποθέσει ότι όπως τα δεύτερα έτσι και τα πρώτα μεταφέροντας κάποιο "σήμα" συμπεριφέρονται σε κάθε σημείο τους με τον ίδιο τρόπο.

Για να απαλλαγεί το ανθρώπινο κορμί από την τυραννία εκείνου του πατρικού υπερπόντος που το έφτιαξε - υποτίθεται - για να έχει τον ασάτομο να το τιμωρεί έπρεπε να γίνει το ισοδύναμο κάποιας συσκευής. Όχι - αλλά ο μηχανισμός (ο αυτοματισμός) σαν ιδεολογία δεν είναι διαφορετικός από οποιαδήποτε θρησκεία. Τελικά αυτή η κοσμική αναλογία των ανθρώπων με τις μηχανές τους δε βραίει, σε κάθε της σημείο, με τον ίδιο τρόπο, την κοινωνική ζωή - έχει όμως μια σταθερή και συχνά πυκνή ηγεμονία στον καπιταλιστικό κόσμο. Έτσι ώστε το να υποστηρίζει κανείς σήμερα, με οποιαδήποτε ευκαιρία, πως ο ανθρώπινος εγκέφαλος είναι ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής και το νευρικό σύστημα ένα δίκτυο πληροφορησης ακούγεται χαριτωμένα κοινότοπο. Και δε σηκώνει αντιρρήσεις. Οι παρομοιώσεις χωνεύονται λοιπόν. Οι προδιαγραφές του νέου σώματος είναι να ταϊριάζει με τις νέες συσκευές.

Εν τω μεταξύ έχει παγωθεί και μια άλλη ιδέα, παράλληλη: αυτή του σώματος σα δίκτυο χημικών ροών και αντιδράσεων. Ούτε κι αυτή είναι εντελώς πρωτότυπη αντικειμενοποίηση αλλά σίγουρα η χημεία και οι μηχανικές αντιδράσεις που μελετάει είναι ποιοτική τομή σε σχέση με τις παραδοσιακές διατροφικές δοξασιές και τις τεχνικές θεραπείες των χυμών του σώματος. Είναι ποιοτική τομή, αν όχι για άλλους λόγους, σίγουρα επειδή είτε με τα φάρμακα είτε με τα drugs το "χημικός είναι" της υπόδουλης ανθρωπότητας είναι μέρος του ίδιου παγκόσιμου "θεωρήματος". Το καπιταλισμός.

Τα νέα σώματα αυτοκατασκευάζονται σαν χημικές αλληλουχίες και σαν οικονικές γοητείες - σα συντητή τμήματα του εμπρομηματικού και συμβολικού κόσμου που τα περιβάλλει. Είναι βίαια, εντεταμένα, άκαμπτα και αναίσθητα όπως τα πράγματα, οι προίκες τους. Ένα σύστημα εξουσίας που μπορεί να ανατραπεί; Ή μια οριστική οντολογική συστροφή;

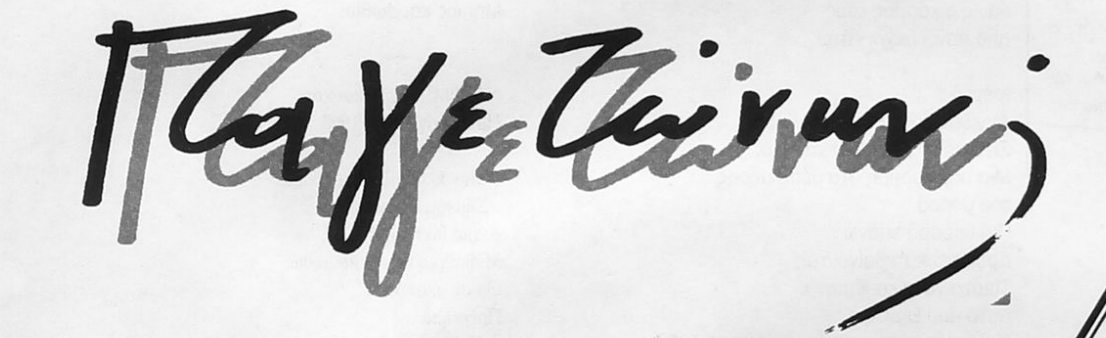
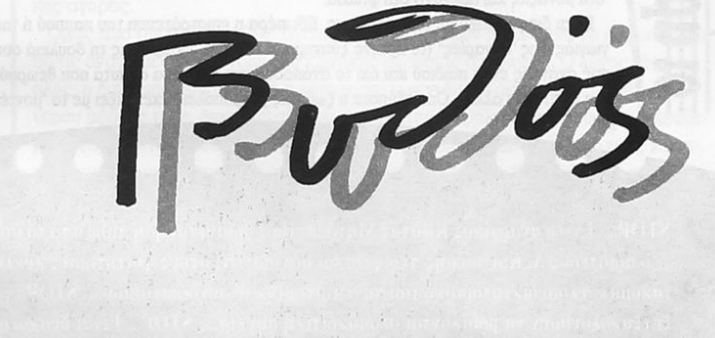
Μόλις νυχτώνει αρχίζει η δωδεκάτη ώρα του νυφοπάζαρου. Το ημίφως δεν κάνει απροσδιόριστες μόνο τις σκιές, αλλά και τις υποσχέσεις. Τους δίνει όση αβεβαιότητα χρειάζονται για να αποκτήσουν όγκο. Κάθε παζάρι είναι σκηνοθεσία. Οι δεκαπεντάχρονοι, συνήθως άγαρμοι μέσα στην εφηβεία τους, δεν προλαβαίνουν τις συνομιληκές τους, και χάνουν μια και καλή, για όλη τους τη ζωή, το χάντικαπ της κοινωνικοποίησης. Το στήθος - μπορεί μπάνιει γρηγορότερα στη μηχανή της ωρίμανσης από το σβέροχο - μπράτσο. Αυτό εξυηρητούσε ανέκαθεν και την οικογένεια. Ξεφορτωνόταν το θηλυκό της stuff, σα θυγατεροπώλειο.

Το νυφοπάζαρο είναι σκηνοθεσία, και η απόλαυση είναι υποτίθεται ο σκηνοθέτης. Ποιά απόλαυση; Ποιών η απόλαυση; Των λιγούρικων βλεμμάτων, και της ηδισταθούς ματαιοδοξίας. Η μόδα είναι αλάνθαστη στο νταραβέρι της: το σεξουαλικό πράγμα. Η βαλίτσα πάει μακριά: η παιδεραστία, που υπονοείται μέσα και γύρω από τα σύγχρονα νυφοπάζαρα, δεν είναι καινούργια ανακάλυψη της

φαλλοκρατίας. Το θηλυκό - παιδί ήταν πάντα ένα από τα περάσματα για την κατοχή. Αδιάφορο αν ο ιδιοκτήτης (θα είναι) ένας ή πολλοί, πραγματικός ή virtual. Το νυφοπάζαρο είναι τελετή συλλογικής διαχείρισης του θηλυκού. Γιαυτό και όταν το νερό μπει στ' αυλάκι οι γυναίκες που ξεφεύγουν μπορεί να θεωρηθούν μάγισσες. Ποιά φωτιά ανάβουν γι' αυτές οι θρησκείες του 21ου αιώνα; Την μοναξιά.

Οσοιοσδήποτε νεωτερισμός κι αν διαφημίζεται, το κόλπο είναι παλιό. Τα γυμνά των ελαιογραφιών είχαν μία και μοναδική λειτουργία, που τότε ήταν πράγματα καινοτόμα: ο κάτοχος του πράγματος - εικόνα του γυναικειού γυμνού, ένοιωθε κύριος του πράγματος - γυναίκα. Μια οριζόντια σχέση (η ιδιοκτησία επί των γυναικών) και μια κάθετη (η "εικονοποίηση" - πραγματοποίηση - μεσολάβηση αυτής της ιδιοκτησίας, η ιδιοκτησία επί της εικόνας σαν ιδιοκτησία επί του πράγματος). Στο μωστράρισμα των νυφοπάζαρων τώρα, στους δρόμους ή στα μαγαζιά, δεν έχουν αλλάξει σπουδαία πράγματα: στήθος, μέση, μπούτια, το ίδιο ρεπερτόριο. Σε μια συνθήκη νευρικής ανορεξίας. Έστω. Έτσι ή αλλιώς, στον πάγκο!!!

Οι ιδανικές νύφες του παρόντος και του μέλλοντος δε διαφέρουν από τις μανάδες τους, παρά μόνο ο' αυτό: οι διαφημιστές τις βιάζουν πριν από τους συζύγους τους.

Από το video game ως την ηλεκτρομηχανική μήτρα η απόσταση είναι τεράστια, αλλά μόνο τεχνολογικά. Όχι πολιτιστικά. Όπως μεγάλη είναι η απόσταση ανάμεσα στη "βελτιώση" του σανού της α-ελάδος, ύστερα στον "εμπλουτισμό" του γάλακτος της (που τρέφει μια προνομιούχα μειοψηφία του κόσμου) και τελικά στην "ένιςχυση" του κορμιού (και των επιδόσεων) της οποιασδήποτε Τζόινερ. Αλλά και πάλι το ζήτημα είναι τεχνικό.

Ο Marvin Minsky, καθηγητής του M.I.T., μπορεί να ακούστηκε προκλητικός όταν πρότεινε την εμφύτευση μικροτσιπς στον εγκέφαλο ώστε να βελτιωθεί η σχέση σημάτων εισόδου και εξόδου, αναφορικά με το περιβάλλον. Ακούγεται προκλητικός επειδή, μόνο και μόνο, η "υπάρχουσα σχέση" δεν έχει θεωρηθεί ακόμα "πρόβλημα" - σαν τη στυτική ανικανότητα των ανδρών στους οποίους το μόνο που φταίει είναι πως δεν έχουν ούτε χρόνο ούτε όρεξη να ερωτευτούν γιατί θέλουν, πρέπει, μόνο να γαμούν. Αλλά μήπως ο τηλεθεατής - μάζα που ήδη μπερδεύει τα διαφημιστικά μηνύματα μεταξύ τους, που ήδη έχει γίνει διανοητικά αναισθητός κάτω από το βάρος του βομβαρδισμού "επιθυμιών", μήπως λοιπόν αυτή η φιγούρα χρειάζεται κιόλας μια βελτίωση στη σχέση των σημάτων εισόδου - εξόδου;

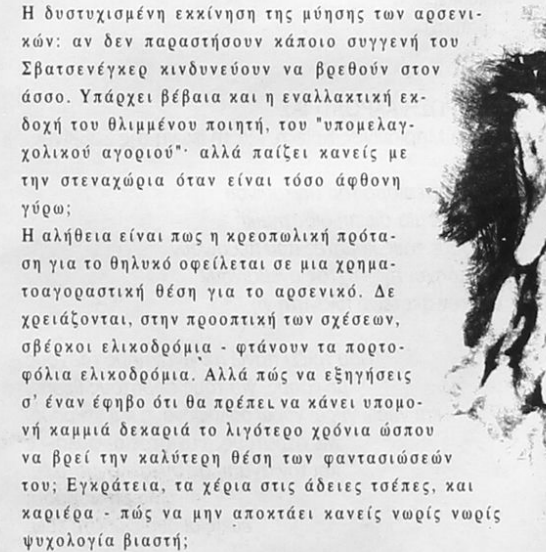
Πάντως ο Minsky δεν θα χρειαστεί να περιμένει τόσο πολύ. Η πρότασή του συζητήθηκε και συζητήματα σαφάρ, σαν καλή λύση για να βελτιωθούν τα αντανακλαστικά των πιλότων πολεμικών αεροπλάνων. Γιατί όχι αργότερα των οδηγιών ι.χ.; Απλά πικρή η καταστατική αλήθεια του νέου σώματος: αφενός πρέπει να ταϊριάζει αξιόπιστα στις νέες μηχανές αφ' ετέρου αυτές οι ρημάδες είναι μηχανές πολέμου.

Δεν είναι διαφορετικά τα πράγματα στη χημειοποίηση. Η ρύθμιση των οιστρογόνων έβαλε σε τάξη μια παλιά απέλεια, ένα χρόνιο "ελάττωμα", τον ασταθή γυναικείο κύκλο, με τρόπο που να εκθέτει μόνο το - πολιτικά - αδύνατο γυναικείο σώμα απέναντι στην ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη, και να μην "θίγει" το αρσενικό, που "συχάνεται" να χύνει σε "σακούλες". Κουστό στραβά, συμβιβαστικά δηλαδή, αυτό θεωρήθηκε απελευθερωτική νίκη. Ώσπου να αφαιρεθεί κάθε τι από την σωματικότητα των γυναικών, κάθε τους "ατέλεια", ώσπου τα γυναικεία κορμιά να γίνουν μόνο οι εικόνες τους (μα τί τραγικά γελοία φιλοδοξία!!!), ώσπου να ρυθμιστεί εντελώς το μισό του ουρανού, το "αχυρά φύλλο" υποδέχεται στη δική του σωμο-ειδωλο άλλον ένα θρίαμβο. Η μεταναγία εποχή θα απαλλάξει τους αρσενικούς από τους μπελάδες, τις ασυνέχειες, τις υπέσεις και τις διέσεις της επιθυμίας. Θα γίνουν ρυθμιζόμενες fucking machines - που, προς αποφυγήν παρεξηγήσεων, σημαίνει οι μηχανές που γαμάνε, και όχι οι γαμημένες μηχανές.

Και τί θα γίνει με τα παλιά σώματα; Αυτά βασανίστηκαν με χίλιους δύο τρόπους, εξαναγκασμένα να υπηρετήσουν, να συν-εργαστούν με τις παλιές μηχανές. Ανάμεσα σε δεκαετίες υποδούλωσης βρήκαν ωστόσο τις μεγάλες νύχτες των αρνήσεών τους. Σε οδογράφια, ή σε έρωτες. Ή και στα δύο. Κάθε φορά που η νίκη τους έμενε μισοτελειωμένη ή ήπτα τους ήταν φρικτή. Ο, τι γλιτώναν από το σκύψιμο της μισωτής σκλαβιάς, το αποτελέσμα της οικογένεια. Αλλά υπήρξαν και υπάρχουν αρνήσεις γενναίες, επιθήδες, υπέροχες. Τα παλιά σώματα είναι ιστορικά.

Υπάρχει επίσης ο μύθος του Φραγκενστάιν, η ανθυσιώχη να του "δημιούργημα" που ξεφεύγει από το "δημιουργό" του. Ακόμα και οι ρεπλικες στο Blade Runner "ξεφεύγουν" ζητώντας μνήμη - και έναν θάνατο όχι προγραμματισμένο. Προς το παρόν τα πλάσματα των παραμυθιών είναι πιό ολοκληρωμένα από τα υποδιαμόρφωτα νέα σώματα: αυτά τα τελευταία δεν θέλουν μνήμη (γιατί η μνήμη είναι πόνος), και δεν θέλουν χρόνο επάνω τους - γιατί ο υλικός χρόνος είναι αντι-image. Δεν θέλουν ούτε τον κόπο, το ρίσκο, τα πάθη του πάχυν - προτιμούν να προγραμματίζονται. Ταϊριάζουν έτσι ο' έναν άλλο μύθο, εκείνον του Ντόριαν Γκρέι. Και του πορτραίτου του.

Αλλά για να είμαστε ειλικρινείς δεν έχουμε όρεξη να θρῖνησουμε γι' όλες αυτές τις "εξελιξεις". Χρωστάμε ακόμα στο πείσμα, στις ατέλειες των αγγιγμάτων. Στα βλέμματα, στα δάκτυλα ... στο παλιό - ο' εκείνο που δεν κίηρε ποτέ. Μα ούτε ητήθηκε οριστικά.

Η δυστυχισμένη εκκίνηση της μύησης των αρσενικών: αν δεν παραστήσουν κάποιο συγγενή του Σβατοενέγκερ κινδυνεύουν να βρεθούν στον άσο. Υπάρχει βεβαία και η εναλλακτική εκδοχή του θλιμμένου ποιητή, του "υπομελαγχολικού αγοριού" - αλλά παίζει κανείς με την στεναχωρία όταν είναι τόσο άφθονη γύρω;

Η αλήθεια είναι πως η κρεοπωλική πρόταση για το θηλυκό οφείλεται σε μια χρηματοαγοραστική θέση για το αρσενικό. Δε χρειάζονται, στην προοπτική των σχέσεων, σβέροχοι ελικοδρομία - φτάνουν τα πορτοφλία ελικοδρομία. Αλλά πώς να εξηγήσεις ο' έναν έφηβο ότι θα πρέπει να κάνει υπομονή χαμιά δεκαριά το λιγότερο χρόνια ώσπου να βρει την καλύτερη θέση των φαντασιώσεών του; Εγκράτεια, τα χέρια στις άδειες τσέπες, και καριέρα - πώς να μην αποκτάει κανείς χωρίς νωρίς ψυχολογία βιαστή;

Οι προσωρινές ανταμοιβές είναι οπτικές. Η κατάθλιψη για ένα διάστημα γίνεται ομοιογενής ηδονοβλεπτική. Το χαρακίρι των φαλλών συνεχίζεται με μανιές. Μανία για μηχανές, μανία για αυτοκίνητα, μανία για την ομάδα, μανία για κομπιούτερ, και φυσικά μανία για φράγκα: παραλλαγή και ασκήσεις πρόωρης εκοπερμάτωσης. Τελικά ο ίδιος παλιός καλός κύκλος της αρσενικής επιτυχίας: μια ζωή επίπεδη, κρανίου τόπος.

Εδώ όμως υπάρχει κάτι καινούργιο. Η (εξβιασμένη ή αισική) αναγνώριση της γυναικείας σεξουαλικότητας (ο ατιλικός του φεμινισμού) έγινε βραχιάς χωρίς επιστροφή ως τώρα για το συλλογικό αρσενικό ασυνείδητο. Για να αποκατασταθεί η "σεξουαλική τάξη" - δηλαδή η απόλυτη υπεροχή του ξεκαβλώματος πάνω στο ερωτικό παιχνίδι - χρειάζεται να ντόπα. Υπό κανονικές συνθήκες τα μηδενικά του πορτοφολιού είναι τα δακτυλίδια, αλλά ύστερα οι ψωλές συμπεριφέρονται σαν επιταγές. Χάρτινες κάβλες.

Βρήθηκε επίσης, όπως λένε, η "λειτουργία" της αυτοπεποιθήσης. Μια ορμώδη είναι όλη κι όλη η ιστορία, που κυκλοφορεί κιόλας σε κίβουλες. Γιατί το Prozac (εδώ: Ιαδούε) ήταν μόνο η αρχή. Και η ηρωϊνη το άνοιγμα ενός δρόμου όχι κακοτράχαλου, αλλά ευδοξού. Κι αν μάθαινε ποιοι πουλούζνε την ηρωϊνη, ξέρωμε άραγε ποιοι θα αγοράζου την σεροτονίνη;

ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΘΗΣΗ ΑΥΤΟ - ΠΕΠΟΙΘΗΣΗ Υπάρχουν ακλόνητες βεβαιότητες στη χημική "οντολογία" του ανθρώπινου εμπορεύματος. Όχι μόνο σε δσους πουλάνε αλλά και σε δσους αγοράζουν. Οπότε εκείνο το "αυτό" της αυτοπεποιθήσης δεν είναι η σύντομη γραφή του "εαυτό". Δεν υπάρχει εαυτός εκεί. Υπάρχει μόνο το μεγάλο "αυτό" του καπιταλιστικού κόσμου. Και οι πεποιθήσεις του.

Οι ιδανικοί γαμπροί του μέλλοντος θα διαφέρουν από τους πατεράδες τους σε αυτό: δεν θα τα πίνουν σε καφε-νεία, αλλά σε φαρμακεία αντρών. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι να μην είναι ο γαμπρός του. Η απίστευτη επιτυχία του γαμπρού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία της γυναίκας είναι να μην είναι ο γαμπρός της. Η απίστευτη επιτυχία του παιδιού είναι να μην είναι ο πατέρας του. Η απίστευτη επιτυχία του πατέρα είναι

ΑΘΗΝΑ, ΠΥΡΓΟΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΑΛΛΟΥ
10 και κάτω, 11 παρά.

Τους άγγελους τους φόρτωσαν σε καραβιές.
Τους κρύψαν σε ιταλικές, γιώταχι.
Μπορεί και τρένα.
- Τους παντρεύουν, λέει, στον παράδεισο.
Εκεί είναι το εμπόριο της σάρκας τους.

Ιρένε Στ.
Ανοίγεις το ζεστό, το κρύο.
Βρέχεις το κεφάλι. Τώρα το σώμα.
Ήρθε πιο πριν ο μπάτσος, ο λιπόσαρκος.
Γάμησε.
Νωρίτερα ένας ταξιτζής.
Και χτες το βράδυ...
Γάμησαν.
Βρώμαγαν όλοι ούισκυ, μπύρες,
λεφτά και πατσουλί.
Τώρα πρέπει να διώξω από πάνω μου
-τί; Τί φεύγει εύκολα με το νερό;
Για νάρθει ο επόμενος.
Βρωμάνε όλοι
όπως ο κόσμος τους
από πάνω μέχρι κάτω.

Ιρένε Στ.
Αγγίζεις το στήθος σου.
Σκληρό, σαν κόμποι χαμηλά.
Μια ροζ γραμμή στο μέσα μέρος
του μηρού.
Πιό σκούρα επάνω
αραιώνει κατεβαίνοντας.
Τίποτα γυναίκα. Τίποτα.
Αυτό που ξέρεις.
Και ο πόνος κάτω απ' τη σάλπιγγα δεξιά
αυτός που ξέρεις.
Τίποτα. Πουτάνα. Πουτάνα.
Γιατί να ζήσω έτσι;
Πώς να ζήσω αλλιώς;
Χαζεύω τον φεγγίτη.
Τζάμι θολό, αδιάφανο. Λεπτομέρεια.
Σε κάθε φυλακή υπάρχουν λεπτομέρειες;
Τα χέρια μου κρέμονται
παράλυτα - δεν ρωτάνε τίποτα.
Κρέμομαι σαν παράλυτος
- εγώ ρωτάω;
Ρώτησα κάτω;
"Πώς να ζήσω αλλιώς;"
"Γιατί να ζήσω σαν πουτάνα;"

Ιρένε Στ.
Κρέμεσαι.
Κρέμεσαι τώρα απ' το σωλήνα.

είναι 15 στα 16 μένει σε κάποιο από τα προάστια του
Σεράγεβο λέει πως είναι τυχερή που ζει επειδή πριν τρία
χρόνια ήταν πιο πολύ αγοροκόριτσο λέει πως επειδή ήταν
μόνο 12 τότε μπορεί και να τη γλύτωσε δε θέλει όμως να
λέει περισσότερα γι' αυτό, φέτος δε θα ερωτευτεί θα βάλει
μόνο μια τούφα απ' τα μαλλιά της κίτρινη μια φλέβα
μίση στο όμορφο κεφάλι της

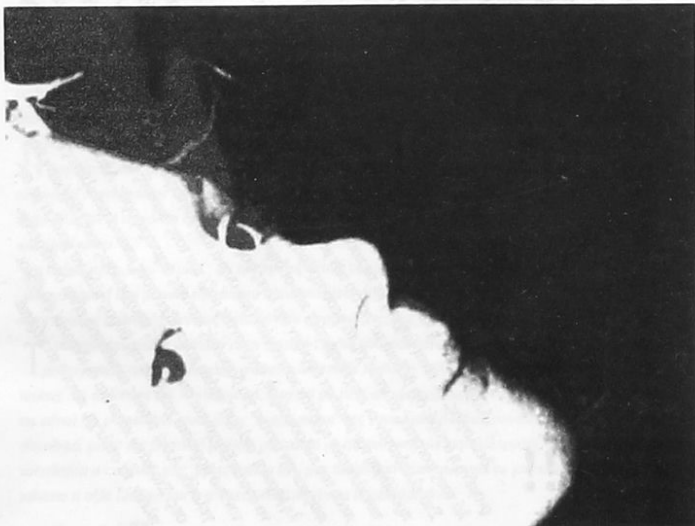
- όλο το πρόγραμμα για χατίρι της
για χατίρι των σκιών στο βλέμμα της.

NTERMINA, 16 και κάτω, χωρίς ανταπόκριση
Ημερολόγιο
8/11/1998

Η λάθος εφηβεία μου, η λάθος γεωγραφία μου,
η λάθος μου καταγωγή, το λάθος χρώμα,
αυτά; μόνο αυτά; ακόμα
τί άλλο χρωστάω πες, πες μου τί και πόσο;

Μη πλησιάζεις πρίγκηπα.
Μείνε μακριά, στο κρύο φως λουσμένος
του γυάλινου σου σύμπατος.
Είσαι ως τώρα ασήμαντος
και τόσο πράσινος,
γλειώδης τόσο...
Πες μου μονάχα: τί και πόσο;
Σήμερα θα πληρώσω.
Αύριο θα πληρώσω.
Μεθαύριο θα σ' εκδικηθώ. Θα σε σκοτώσω.
Θα το χαρώ.

Την πέμπτη μέρα
θάρθω εκεί να σε φιλήσω. Να σ' αναστήσω.
Την έκτη θα μπορώ να ζήσω.

Με το φτηνό καλσόν περασμένο
να σφίγγει πρόχειρα, μαύρο χταπόδι,
το λεπτό λαιμό σου
ένα κορμί λαχάνιασε στο θα....
"Δεκαοκτάχρονο μωρό
από την ..."
Δε ρωτάς και δε ρωτάω τίποτα.
Πολύ νέα για να πεθάνεις.
Πολύ νέα για να ζήσεις
στον παράδεισο.
Μια πουτάνα λιγότερη
- το είπαν στο μηνιόσυνο των 8.30.
Ήπιες από το κατακάθι,
κατάλαβες όσα δεν κατάλαβα
απ' τα λάθη.... τίνος τα λάθη;
Η ροζ γραμμή στο μέσα μέρος
του μηρού
διστάζει τώρα.
Τίποτα γυναίκα. Αυτό που ξέρεις.
Αδιαθεσία. Η τελευταία σου.
Ας γίνονταν Ιρένε Στ.
το βάρος σου να φορτωθώ
για να σε σώσω.
Μήπως και σωθώ.

NTERMINA, 16 και κάτω
Ημερολόγιο 8/11/1998

...Μην πλησιάζεις πρίγκηπα
...Σήμερα πληρώσω.
Αύριο θα πληρώσω.
Μεθαύριο θα σ' εκδικηθώ.
Θα σε σκοτώσω.
Πρίγκηπα...
...κόσμε...
...βάτραχε...

ΑΦΙΕΡΩΣΗ ΑΚΡΟΑΤΡΙΑΣ
Στίχοι Μαρνανίνας Κριεζή. Για τη φωνή της Σαββίνας.

Στον αστερισμό του Πιγκουίνου
μέσα σε μια σιωπή διαστημική
μετράμε τους κομήτες που πεθαίνουν
κι απόηχοι της νύχτας ανεβαίνουν
απ' τον σκοτεινό πλανήτη γη.

Που τρίζει πάνω σε γιγάντιους τροχούς
με ναούς, για τους άορατους θεούς,
και γύρω γύρω δολοφόνους και νεκρούς.
Με στρατούς, ψυχιατρεία, φυλακές
και την αγάπη σε συναλλαγματικές.
Μα μη φοβάσαι
εμείς οι δύο είμαστε εδώ.

Στον αστερισμό του Πιγκουίνου
πλάι σε μια μικρή, μικρή φωτιά.
Σκορπίσαν οι παλιές μας οι ζωές
και το αύριο καμιά μας δεν το ξέρει.

Σώπα, μην κλαις.
Αφού είμαστε χαμένες στο μεγάλο διάστημα
η μία για την άλλη θα γίνουμε φωλιά.
Μια λέξη πες
κι η άσπρη αρκούδα θα 'ρθει τα μεσάνυχτα
να μας πάρει στη ζεστή της αγκαλιά.
Σώπα, μην κλαις.
Ο κόσμος ανοίγει σαν καλειδοσκόπιο
με χρώματα σπασμένα, γυαλιά φωσφορικά.
Μια λέξη πες
κι η νύχτα θα γίνει ένα διαστημόπλοιο
φωτισμένο απ' τα δικά μας μουσικά.